

[Socialministeren.]

løbende produktion betalt grundpension, hvorpå vi må bygge tillægspensionen.

Dermed er jeg inde på forholdet til de nuværende pensionister. Vi kan indrette det således, at invalidepensionen beregnes som pensionsgivende indtægt, og dermed vil den, der bliver invalid eller er invalid, komme med i tillægspensionsordningen. Denne virkning kan vi imidlertid ikke få for dem, der har folkepension eller enkepension, og derfor siger vi fra regeringens side, at der må gennemføres forbedringer for disse grupper jævnsides med ordningens gennemførelse.

Her vil jeg også gerne sige, at der foreligger ikke alene den sociale opgave at forhøje pensionerne; der er, som hr. Niels Westerby var inde på, en lang række sideløbende sociale problemer, dem, vi kan kalde omsorgsproblemerne, som vi i høj grad må være opmærksom på og løse langs ad vejen. Der vil imidlertid selv med den præmie, vi tænker os, også være plads til løsning af sådanne opgaver.

Med hensyn til spørgsmålet om fonds, om metoden, kan det sådan set nok undre lidt, at nogle reagerer så stærkt imod systemet, som tilfældet er. Forholdet er jo det, at dette folketing og dets partier har vedtaget dette system, da vi gennemførte ATP. Venstre undlod at stemme, men det var ikke på grund af fondsdannelsen; det var, fordi ikke alle var med. Man anerkendte altså fondstanken, og jeg har her udtalelser fra hr. Henry Christensen, der på det bedste anbefaler fondsdannelsen på grund af dens opsparingsvirkninger. Det, man vedtog dengang, stejler man altså nu over, fordi tallene har fået en større dimension, men det er i sig selv nødvendigt, hvis man vil skaffe de reserver, der er nødvendige til de pågældende opgaver.

Vi har endnu ikke fra regeringens side lagt os fast på, hvordan fondsmidlerne skal anbringes. Vore overvejelser herom er knyttet til spørgsmålet om fondsbestyrelsens sammensætning, og det er ikke helt afklaret. Det er jo indlysende, at de to ting, fondsbestyrelsens sammensætning og anvendelsen af midlerne, har med hinanden at gøre, men det må jo nok være naturligt at tage udgangspunktet i, hvordan man anbringer Arbejdsmarkedets Tillægspensions penge, således som man vedtog det her for nogle

år siden, og hvordan man har grebet det an i Sverige og Norge.

Når man nu taler så meget om socialisme ad bagdøren, eller hvad man kan finde på i den forbindelse, henviser jeg til, at vi også godt, hvad det angår, kan lære af, hvordan den borgerlige regering i Norge anbringer sine fonds. De anbringes nemlig i produktiv virksomhed ved opkøb af obligationer, ved opkøb af aktier, ved udlån til arbejdsgivere, altså til genudlån af penge, de har betalt, og et særligt træk, som jeg skal fremhæve for Norges vedkommende, er, at man har afsat særlige penge til egnsudvikling og altså dér positivt med sine fondsmidler går ind i egnsudviklingsopgaver. Det burde de bankfolk i Nordjylland, der har protesteret mod fonden, måske nok have tænkt lidt nøjere på, for det kunne måske give en større penge- rigelighed i Nordjylland, end der er i øjeblikket.

Hvor stor fonden skal være, kan man jo diskutere længe. Det må bero på de forudsætninger, man stiller op, men i de forudsætninger, vi har opstillet, indgår en real-lønsudvikling og en prisstigningsudvikling; der indgår, at befolkningen stiger halvanden gang, indtil ordningen er i balance; der indgår forskellige andre faktorer, som vi må indse ligger foran os, og når vi vil gøre pensionen værdifast, må vi også sætte penge af, om jeg så må sige, til prisdækninger i anledning af stigninger.

Man kan altså spørge: er den rente, vi har anvendt, den rigtige? Vi har regnet med 4½ pct. Hertil skal lægges en sikkerhedsmargen på 3 pct. på grund af prisstigninger eller andet, der må opfanges. Får man således en rente på 7½ pct. hjem, har man altså dækning for de 4½ pct., som vi faktisk skal have. Hvis vi kan få en gunstigere beregning, kan fonden være tilsvarende mindre. Det giver sig selv.

Man skal heller ikke binde sig til, hvor stor fonden skal være langt frem i tiden, selv om vi for at få et skøn over det må foretage nogle sandsynlighedsberegninger. Det, der sker, er, at vi fastlægger begyndelsestakten og derefter fastsætter en 5 års periode med opkrævning og med den fond, der kan opstå derefter, og ved den næste 5 års periode overvejer vi i forhold til samfundsøkonomien på det pågældende tids-